

прѣставаше. Станка глѣда сачкы-тѣ тукъ събрани, само една-та нейна майчица нѣма; тя запыта плачешкомъ баща си и вѣче разбра, че тя отколѣ е починала и лѣжи въ чернѣ-тѣ земѣ.— Стига вече, продума най сетнѣ Жельо, държящицъ въ рѣкѣ си чешкѣ ракъѣ; да забравимъ вѣчъ минало-то и да ся радваме на сегашно-то; благодарете Бога, за дѣто распрѣснати и изгубени, той пакъ вы събра!—О! радвайте ся сега и весели бждете Дядо Иване, Василе Петре, Недо, Станке и ты Стоенчо, зацо-то отъ тѣхъ радость друга по-голѣма не може да бжде; радвайте ся вые; и азъ обрадванъ благодарѣ на Бога, кой-то благоволи да избере моѣ-тѣ сиромашкѣ кѣщицѣ, дѣто ся сбрахте днесъ; сѣднете сичкы на около сега; жены, булкы, принасяйте сичко що има стогтвено да ѣдемъ, да шѣмъ и да ся развеселимъ. Нека да забравимъ сичко, що ся е преминало. Шійте сичкы нарѣдъ да шѣмъ: наздраве, и добры сѣтнины да дава Богъ. Наздраве! наздраве! наздраве и добро! ето що ся тукъ сега чуваше.

Заключеніе.

Сичко това, що ся таеше до нынѣ тѣй скрyto и покрыто, на другый день ся раснесе и прочю по цѣлый градъ.—Слѣдъ три дни въ Шюменъ писнахъ Гайды, засвирихъ кавали: дигна ся скоть, свирни и пѣсни ся чювахъ въ долнѣ-